

ABONY

Társadalmi, ipari, kereskedelmi és közgazdasági lap.
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egészévre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyedévre 2 korona
Egyes szám ára 16 fillér.

Felelős szerkesztő

TEMESKÖZY GERZSON

Kiadótulajdonos

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények,

nyiltterek, valamint előfizetési és hirdetési díjak közvetlen a kiadóhivatalhoz küldendőek
— Nyilttér sora 1 korona. —

Gazdasági háború.

Hatalmas, égrengető, tisztító vihar vonul végig a világ égboltozatán. Egy-másba akasz kodik millió és millió ember és küzdenek az egyik oldalon egy gaz bandáért, a másik oldalon a jogos bosszuért. Mert ez volt a kiindulási pontja ennek a világrengető háborúnak. Összeállt egy alávaló, alattomos, aljas banda arra, hogy a hatalmas osztrák-magyar monarchia trónjának várományosát, akiről tudták, hogy hatalmas, erős hadsereget szervez ellenük, és hazánk minden ellensége ellen, megöljék. Ezt a bandát akartuk megfenyíteni és megbüntetni. E banda mellé állt

az orosz, a francia és az angol. Ekkor eltolódott a háboru igazi oka és gazdasági versengéssé vált. Az angol kereskedők és iparosok kezdtek félni a mind hatalmasabbá váló német ipartól és kereskedelemtől és ezért kellett harcbaninniök a két nagyhatalmat, Oroszországot és Franciaországot.

Csak egy világháborúval lehet Németországot fejlődésében megállítani és esetleg tönkre is tenni. Németország pedig már régen szálka Anglia szemében. A francia revanche-eszmét sem a francia hazafias érzés táplálta és erősítette, hanem az angol

pénz és az angol féltékenység. És közvetve az angolok féltékenysége okozta azt is, hogy a franciák a revanche-eszme kedvéért pénzt, milliárdokat áldoztak az orosz hadsereg fejlesztésére.

Eleinte Anglia csak azt mondta, hogy Belgium semlegességének megsértéseért ragad fegyvert, most már aztán tudjuk, hogy bizony Németország elleni gazdasági háboru ez, ami most folyik. Németország tönkretétele az a nagy cél, amelyért három fejedelem alattvalóinak százazreit vágóhidra küldi.

És e „nagy” cél tekintetében sincs megegyezés a három szövetséges között. Oroszország és Franciaország azt tervez-

ték, hogy Németországot teljesen tönkreteszik. Anglia azonban nem akar ehhez hozzájárulni. Neki csak arra van szüksége, hogy Németország a közeljövőben képtelen legyen a fegyverkezésre, a fejlődésre, de még mindig elég erős maradjon ahhoz, hogy Angliával együtt szükség esetén a hatalmassá váló Oroszországot megállítsa utjában és terveiben.

Ebben a gazdasági háboruban nekünk feltétlenül Németországgal egy sorban keli harcolnunk, mert bennünket is a német tőke, a német ipar és kereskedelem támogatott és támogat. Ha egyéb szimpátia és érdek nem is füzne bennünket a hatalmas német birodalomhoz,

TÁRCA

Detasirozva!

az „Abony” eredeti tárcája.

Írta: Csehál József.

Detasirozva, azaz kihelyezve voltunk Mostártól 40 kilométerre: persze nem mostanában, hanem 1879-ben, már Bosznia-Hercegovina pacifikálása, azaz nyugalombahozatala idején.

Voltunk pedig egy főhadnagyunk parancsnoksága alatt egy félszázad gyalogság. Kellemesen hatott rám, hogy századunk legkiválóbb csibésze, egyik dobosunk, aki azonban „puczerom” volt, szintén velünk került és úgy leleményességével mint a lakossággal szemben — vásárlás közben — gyakorolt arcátlanásával, elég tisztességes falatokhoz segített minket.

Persze — mi sem ettünk egyebet mint amit a század szá-

kácsa főzött a legénység számára, de ez csak ebédre volt, reggelire, vacsorára sohasem lett volna egyébünk mint a kőkemény katonai kétszersült, egy kis füstölt szalonna meg szilvórium, ha dobosunk nem lett volna, aki mindennap „vásárolt” valamit. Azt hiszem rendszerint lopta, jól lehet pénzt mindég kapott tőlünk kettőnkől, akik egy tálból ettünk, főhadnagyunk, meg én a nyápic egy éves önkénytes káplár.

Magát a helységet Crnobrodónak, magyarán Feketehegynek hívták; volt valami 50 „hán” azaz udvar, mindegyik körül a hozzátartozó néhány barázda szántó föld s egyéb semmi. A szerb templom is csak egy kis kuliba volt. Mint mindenütt itt is első dolgunk volt a harangot a haranglábról leszedni és a parancsnok lakásán biztonságba, azaz nyugalomba hozni, mert már tudtuk tapasztalatból, hogy a lakosság harangszóval ad jelt a hegyekben rejtőző hősöknek” a

hirhedt „junak-oknak” nem egy gyilkos támadásra. A legénység hatosával volt elszállásolva a házakban, egy-egy pajtáságparrancsnok vezérlete alatt. Február végefelé járt már és itt a zordon hegyekben is már fújt az olvasztó tavaszi szél és az óriási sok hó már kezdett olvadozni a sziklehasadékokban álmodozó, kis örölmalmok nem kis örömeire, amelyeknek más hajtóerejük nincs mint a hóolvadás idején, néha még május végeig is eseregdedező hólé. Amint ez elfogy, megáll a malom is és álmodozik tiz hónapot az ismét eljövendő vizerőről.

A „szolgálat” ilyenkor persze összetörpült semmibe, s a déli „Rapporttól” azaz kihallgatásból állt csupán, — cirkálni a környéken” nem lehetett, mert hasig estünk bele a hóba s tartani kellett a sok, a hó alatt rejtőzött sziklehasadéktól is.

Főhadnagyunk, csekélységem, a dobos meg a századsza-

kács egy házba voltunk szállásolva; a főhadnagy és én az alig egy öl magas szobába, a két bakánk pedig a mellette lévő konyhába. Ami a legcsodálatosabb volt, hogy férfi nem volt a házban, hanem állt a lakosság, a starababából, az öreganyából, két fiatalasszonyból az unokákból és 4 örökkön sivalkodó gyermekből, a dédunokákból. A két férj hollétét nem tudakoltuk, tudtuk, hogy ezek bizonyára a hegyekbe „menekült” hősök, azaz rablógyilkosok lehettek.

Miután elég jól beszéltem szerbül, próbálkoztam a ház népével szóba elegyedni, de rövid vagy semmien választ kaptam az asszonyoktól, de még a gyermekek sem fogadták el a nekik nyújtott kétszersültet. Megbotránykoztam azon, hogy a két asszony, de még a gyermekek is mily durván és kiméletlenül bántak a szegény öregasszonnyal s meggyőződtem, hogy egyenesen koplaltatják, s miután a szaká-

a gazdasági érdekek is egymáshoz kapcsolnák a két államot.

Az érdekkapcsolat eredménye az, hogy ebben a háboruban, amelynek alapoka nagyon távol van mindenféle gazdasági háborútól, mi egymás mellett küzdünk. A gazdasági háboru kimenetele mindig kétes. Németországnak és a monarchiának ugyan — mint a háboru eddigi lefolyása is bizonyítja — valószínűleg kimeríthetetlen erőforrásai vannak és másrészt gazdasági helyzetünk is igen előnyös, mert mezőgazdaságilag mi, iparilag és kereskedelmileg pedig Németország nagyon erős. De egy gazdasági háboru mindig érdekek összeütközése, de ebben a háboruban más okok miatt bizhatunk a mi fegyvereink győzelmében. E háboru tényleg gazdasági háboru, de kiindulása és oka jogos és igazságos. És az igazság a mi oldalunkon van. Nem mi hívtuk ki a végzetet, nem mi provokáltuk a világháborut, de álljuk a harcot abban a hitben, hogy a gazdasági erőnk fenntart és igazunk győzelemre fog vinni bennünket.

Levél a szerkesztőhöz.

Igen tisztelt Szerkesztő úr!

Becsés lapjának „Két kis hirecske” ici-pici kis szakasza: „mert nem áll az semmiképen sem, hogy az angol zsidó angol, a muszka meg muszka” olyan ordító logikai félbemaradottságban szenved, hogy beteges „honor vacui” természetemnél fogva meg nem állhatom, hogy ki ne egészítsem, és a mit Ön talán opportunizmusból a logikának nyakát szegve elhallgatott, ne folytassam: „mert nem áll semmiképen sem, hogy a német zsidó német, a magyar zsidó magyar, az olasz zsidó olasz” stb. stb. ad infinitum. Hogy miért nem folytatta, ezt nem volna nehéz eltalálni mert, ha Szerkesztő Úr angol vagy muszka lenne, az ominosus szakaszt az én folytatásommal kezdte volna. De hogy miért íródott meg egyáltalában, ez elől a felelettel csak a mindenben kotnyeles, de felelőtlen ignorantia tudna kitérni.

Ugy látszik, hogy igen tisztelt Szerkesztő Úr nem ismeri el az angol legmagasabb felfogást, hogy zsidó népét angolnak tartva, London lord maiorjával zsidót választhat, vagy legfelsőbb bírói székébe zsidó angolt ültet. Vagy talán a németek hatalmas császára antinationalis, midőn benső barátságban és tanácsaival él a zsidó Balin-nak és másoknak? Vagy talán az olasz király nemzetéhez idegen, midőn hadügyügyminiszterévé olasz nemzetiségű zsidót választ? Tehát nem angol az angol zsidó, nem német a német zsidó, vagy nem olasz az olasz zsidó? Folytas-

am-e még valamely közelebbivel? Kiss József, Brody Sándor és sok annyi más idegen fajok irodalmának, annyi neves zsidóművész idegen fajok vagy nemzetek művészetének szereznek-e dicsőséget, a magyar jogi élet terén annyi kiváló codificator, a parlamentnek annyi kiváló tagja idegen érdekeket képviselnek-e, tehát nem magyar a magyar zsidó? Honnét veszi igen t. Szerkesztő Úr a jogot, hogy a „két kis hirecske” keretében ily égbekiáltó vádat vágjon a művelt nemzetek nemzeti egységbe belezsaturált és mindenüft a nemzet tagjául törvényekkel és társadalmi intézményekkel elismert zsidóság szemébe? Megengedem, ez az ignorantia kivételes joga, és a mindenüft féltve őrzött egység megbontásának herostratesi dicsősége.

És jámbor olvasó, ha olvasod a „két kis hirecskét”: mennyi liberalismus, mennyi frázis és bombaszt, mind a zsidóság érdekében való. De mit ér a legszebb virágágy, ha közepéből seorpió méregfoga leselkedik reád?

S mit gondol igen t. Szerkesztő Úr, midőn cikke során utilaput köt a londoni főrabbi talpa alá, nem hibás alapon folytatja-e következtetéseit?

Nem ismerős a fajok, a népek biológiájával, nem tudja, mi tesz egy fajt egy másik népnek elválhatatlan szerves tagjává még ott is, a hol üldözésnek van kitéve. Szerkesztő úr nézete az „ubibene ibipatria.” Még a legvadabbul üldözött zsidónak sem nézete ez. Ragaszkodik a fröghöz, a hol született, és ez minden

élőlény — pedig a zsidó is élőlény — ösztönszerű életnyilvánulása és a létért való küzdelem csirája, és elválhatatlanul, akarata ellenére és a létért való küzdelem minden átalakító erejével azon néphez alakul, a melynek az ottani viszonyok között a nép minden egyes tagjára a létért való küzdelem feltételei azonosak.

Csak szűk látókörrrel, csak Mucsá határain belül élve lehet — megengedem talán öntudatlan nemtudással — idegen nemzetekről állított ferde tétellel suttyomban a magyar zsidóságot is megvádolni.

De még a jelen háboru biológiáját sem ismeri. A rettenetes 6 hónap óta dúló háboruban népfelszabadító háborut a „Szabadság, egyenlőség, testvériség” jegyében folyó háborut látja. Jó isten! egy évszázaddal hátramaradt Szerkesztő úr! Régen elcsépelet és elhagyott, a zsidóságra pddig sohasem alkalmazott üres szövegek ezek! A lét, a rettenetesen materiális lét kérdése ez a háboru. A létért való küzdelem sok-sok évezredes, az emberiség fejlődésének, átalakulásának, előrehaladásának szükségszerű folyamata e háboru. Nem zsidó zsidóval áll ott szemben, ember-ember ellen — nemzet nemzetel szemben. Felekezett? neveltséges kicsiség. Csak bemohosodott agyak hazajáró lelke nem látja-e háboruban a nagy általános, mindent letipró létkérdést. Imák — csak zaklatott lelkek megnyugtatására való, és az isten, ki a háboruk sorsát eldönti nem a felekezettek imái szerint, igazodik: a létért való küzdelemre rátermettebb, erősebb

csunk menázi fősztjéből tellett a bableves is meg a birkahus is, tehát juttattunk a szegény öreg asszonynak is, aki csak úgy halmozta ránk a „lepa za faljem” (azaz köszönöm szépen) áradatokat, persze mindég sötétben, titkon ette meg, — ne lássák az unokái. Vagy három hete lehetünk már ott, amikor egy szombat reggelén épen az udvarból jövet be akartam nyitni a szóbába, ellépett mellettem az öreg asszony, megmarkolta jobb karom és erős hangsúlyozással a fülemben morogta: „Cuvajta slatko gospodine” (vigyázz édes uram) s avval kiosont az udvarra. Egy pillanatig csodálkozva néztem utána, nem értettem sehogysem, mit is akar az öreg néni s aztán beléptem a szóbába. Vagy úgy? Ott a szoba közepén az idősebbik asszony is mondogatott, magyarázatot valamit főhadnagyomnak, aki azonban egy kukkot sem értett belőle. „Gyere csak bajtárs, mit is

akar ez az asszony” — evvel fordult felém a tisztem. Megkérdeztem az asszonyt, mit akar. Nagy szóáradattal mondta el nekem, miközben mint a párdúc egyre villogtatta rám pompás hófehér fogait, hogy az ő házukban holnap „Svecar” lesz, azaz a családfő védszentjének a napja, és ebből az alkalomból megfognak vendégelni minket igazi jó „Kisela csorbával” (egy szerb nemzeti étellel) és szívesen vennék, ha az őrmester és a másik káplár is idejönne vacsorálni! — Anélkül, hogy a szempillám is mozgott volna, nagyon szépen megköszöntem az ajánlatot és hangsúlyoztam, hogy amugy is régen ettem már ilyen jót, szinte vásik a fogam utána. Az asszony nevetett egyet és elhagyta a szobát.

„Nos, mit akart” — kérdezte főhadnagyom.

„Semmi különöset — válaszoltam a lehető legnagyobb flegmával — csak bejelentette,

hogy estére egy e célra készült vacsorával megmérgeznek minket, az őrmestert és tizedest is meginvitáljuk ide, aztán berontanak a lesben álló „hősök” és az egész fél századot le fogják megszárolni!

Főhadnagyom — jóllehet bátor ember és kemény katona volt, egy pillanatra elhálványult; felugrott, rám meresztette szemét és kérde: „Tényleg ezt mondta?” Elmondtam szóról szóra, mit is mondott nekem ez a fenevadforma asszony, az öreg mámi furcsa figyelmeztetését sem hallgattam el, és avval végeztem, hogy a parancsnok ur ime tegyen amit jónak lát.

Egy pár pillanatig csend volt, parancsnokunk gondolkozott egyet, aztán csak rövidesen azt mondta: „Az egész fél századot, kivétel nélkül minden egyes embert tizenegykor állítsd fel a ház előtt kihallgatásra, menj mindjárt a parancsossal!”

A parancskiadás rövid volt

és nyomatékos. Megállapítottuk, hogy minden házban volt: Svecar” és minden házban készül estére „Kisela corba” étel a katonák számára. Hozzá nem szabad nyulni az ételhez: amint alkonyul, teljes felszereléssel gyülekezni a falu egyik oldalán lévő domb mögött, a legnagyobb csendben és lehetőleg észrevétlenül; volt a jelszó! Ott guggoltunk a hóban csendesen; tizórátájban egy csapat ember látszott közelegni a hegyekből a falu felé; lövésre kész puskával vártuk őket és midőn felismertük a „hősöket,” amidőn tévedés ki volt zárva, golyózáporral fogadtak őket. A fele elbukott a másik fele meg vad iramodásban menekült, messziről még sortüzet adtak ránk, de kárt nem tettek.

Mire pitymallott ismét betértünk a faluba. Felkerestük az udvarunkat; a kapubejárónál pedig ott feküdt a hóban, átvágott torokkal legyilkolva a szegény öreg „starababa.”

népek győzelmében jelenik meg az isten.

S a ki ő magának szabad lelket vindikál, mint igen t. Szerkesztő ur! ő magának cikke fennhézázó soraiban, miért veszi azt el a londoni főrabbitól? Miért állítja, hogy hazátlanságban és nemzetnélküliségben szenvedve parancsszóra imádkozik? Miért nem mondja nyíltan, hogy a többi nemzetnélküliségben és hazátlanságban szenvedő zsidópap is parancsszóra imádkozik? Például Abony zsidó községének tiszteleire méltó rabbija, ki minden szombat és ünnepnapon lélekemelő imában isten áldását kéri, a mi bocsánat, hogy zsidó létemre a magyar nemzet nevében is értem — és szövetségeseink fegyvereire.

Vagy közhelyekkel telt üres cikke másra enged következtetni? Óh nem! Ez abból az egyenes logika. S midőn cikkében itt-ott vállveregeti a nemzetnélküliségben szenvedő zsidót, eszembe jut a „timeo Danaos et cum dona ferentes.“

Azt hiszem szebb és jobb lett volna, ha a „két kis hirecske“ meg sem íródik. Nekem az a benyomásom, hogy az a cikk, vagy annak eszméje nem egészen sajátja s még inkább rá illelnek a Horac-féle jó tanács: „nonum prematur in annum.“

Cikkem szives közzétételét kérve egyebekben igen tisztelt Szerkesztő urnak kiváló tisztelettel hive.

Dr. Hirn Márton.

Védekezés az élelmiszer uzsora ellen.

Frappáns példáját nyújtotta járásunk főszolgabírája az alábbi esetben hozott ítéletével: Marticsék Jánosné és Szrapkó Mihályné törtéti lakosoknak elfogyván a kenyérnek valójuk, A. Molnár József törtéti lakoshoz fordultak, akinél eladó búzát tudtak, Molnár hajlandónak mutatkozott búzát eladni, de 44 koronán alól a ponciusnak sem. A két asszony a főszolgabíróhoz fordult e lelketlenség ellen, aki aztán a megvenni szándékolt egy mázsa buza egész árára, 44 koronára bűntette a paraszt uzsorást, pedig még csak akarta az uzsoráskodást elkövetni. Az ítélet jog erős s mint észleljük, ezen példa sikertelensége esetén most már börtön és következik. Hálával fogadjuk főszolgabíránk energikus fellépését, a mire nagy szükség van különösen most, midőn a vetőmagvak beszerzésénél nagy nehézségeknek nézünk elébe.

A tanulság ez esetből az, hogy nemcsak az esik a hazafiatlan uzsoráskodás bűnébe, aki a meghatározott áron felül ad el,

vagy akar eladni valamit, hanem az is, aki úgy vesz és az uzsorást nem jelenti föl. A lelketlen uzsoráskodás ellen való följelentés nem denúciálás, hanem védekezés az ellen, megvédése a szegényebb néposztály anyagi érdekeinek, megakadályozása annak, hogy gaz lelkiismeretű emberek mások könnyeivel áztatott keresményének elharácsolásával jogtalan anyagi előnyökhöz juszanak.

De nem csak a gabonánál, hanem bármely más szükségleti cikknél, ha valakire sérelmes a követelt, vagy kifizetett vételár, irgalmatlanul fel kell jelenteni a harácsolót s nem szabad tűrni, hogy az állam koppasztása mellett még egyesek is s egész néposztályok nyomorogjanak, nélkülözzenek. Ki kell mondanunk, hogy rossz lelkű, hazafiatlan, sehonnei ember az, aki polgártársai szorult helyzetét harácsolásra használja ki s nem kevésbé hazafiatlanságot követ el az, aki ezt előmozdítja. Elvégre a bankó csináló ép úgy bűnhődik, mint a ki erről tud s nem jelenti föl.

A polgárország figyelmét hívjuk föl a szigorú ellenőrködére, mert úgy látszik, a mostani zavaros világban több a nappali tolvaj.

Mi ujság?

— **Halálozás.** Kiadóhivatalunknál, lapunk 17 év óta buzgó szedője, Danczkay György f. hó 9-én, rövid szenvedés után elhunyt. 15-én kellett volna bevonulnia s most bevonult az örökké valóságba. Az ő társadalmi körében széles ismeretségnek örvendett az eleven kedéiyű szolid fiatal ember, kiben az iparos ifjusági kör gazdáját, az iparos műkedvelő társaság egyik legagilisabb tagját, kiadóhivatalunk pedig szorgalmas munkatársát s kiadónk unokaöccsét vesztette el. Temetése rendkívüli nagy részvét mellett ment végbe, melyen megjelent lapunk szerkesztője és régi volt munkatársa, Véli Miksa. Kivonult egy szakasz polgárország, melynek, besoroztatásáig buzgó tagja volt. Ravatalára koszorút helyeztek a rokonokon kívül: a lap szerkesztője, az iparos ifjuság önképző köre, a műkedvelő társaság, a barátai, Ábrahám József, Dubocki István, Holló és Filippi család stb. A temetőbe az egyesített két zenekar kísérte ki, sirjánál Vincze Bertalan meghatározó beszédben bucsúztatta el az önképző kör s a műkedvelő társaság nevében. Nyugodjék csendesen!

— **Az „Alföldi Mészhézagyesület“.** Abonyban a község háza tanácstermében folyó évi február hó 14-én d. u. 3 órakor tartja évi rendes köz-

gyűlését, melyen más érdeklődők is szivesen láttatnak. Tárgyak. 1. Elnöki jelentés az 1914. évről. 2. 1914. évi számadás betérjesztése és a felmentvény megadása. Tisztújítás. Elnök, alelnök, ügyvezető igazgató, jegyző, pénztárnok, 2 ellenőr és 20 választmányi tag választása 3 évi időtartamra.

— **Adakozás.** Danczkay György temetése alkalmából a koszorú árából megmaradt 3 kor. 10 fill. (Varga Pál utján) a katonák árvái részére ajánlatott fel.

— **Bucszás.** Mindazon t. vendégeimtől, jó barátaimtól és ösmerőseimtől, kiktől nagy elfoglaltságom és az idő rövidsége miatt személyesen nem vehettem bucsút, ez uton mondom Isten hozzádot és kívánva a legjobbat a viszonzlásra. Üzletem bevonulásom alatt továbbra is nyitva lesz, kérem továbbra is szives pártfogásukat és jóakarataikat itt maradt családom iránt is. Abony, 1915. február 13.

Kiváló tisztelettel

Pick Adolf
borbély.

— **Köszönet nyilvánítás.** Mindazon rokonok, jó barátok és ösmerősök, kik szeretett unokaöcsém, Danczkay György temetésén megjelentek és részvétükkel fájdalomukat enyhíteni szivesek voltak, fogadják ez uton is hálás köszönetünket. Abony, 1915. február 13.

Szerdahelyi család.

— **A lövészárokból.** Egy abonyi úri leányka karácsonyi csomagot küldött az északi harctérre egy tiszthelyettesnek, amelyért egy szintén ott harcoló fővárosi felsőbbiskolai tanár pompás harci jelenetekkel és alakokkal megrajzolt oklevelet küldött, persze csak ceruzával rajzolva, melynek szövege a következő: *Dicsőítő oklevél.* Alólírott bizottság hivatalosan elhatározta, hogy T I ő nagyságának, ki a legkiválóbb és legizletesebb sütemények készítésére kitűzött versenyen, egyhangulag elsőnek bizonyult, elismerése jeléül ez oklevél kiállítását ünnepélyesen elrendeli. Kelt az északi harctérnek egy kis kunyhójában. 1915. évi január hó 25-én. Az izlelő bizottság: Mayer Gyula sk. főhadnagy, század parancsnok, elnök. Fegyvernek Zoltán sk. hadnagy. Schwarz Brunó sk. tiszthelyettes. Barabás Imre sk. hadnagy. Dr. Ürmösy sk. főhadnagy. Németh sk. hadnagy 7. honvéd táb. ágyus ezred. Dr. Monory sk. zászlós. Rajz.: Varga Lajos. A dési 32. honvéd gyalog ezred izlelő bizottsága. A kép felső része egy orosz lövészárkot ábrázol egy ott hagyott puskával. Alsó részén honvédek kaszinóznak a tűz mellett, szabadban. A két felső sarkán két ágyú néz egymással farkasszemet. Egyik alsó sarkán egy tábori mozgó kunyhó, a másikon harctéri sirok vannak feltüntetve. Az okmány igazán kedves emléke a mai rettenetes háborúnak, de dokumentuma annak is, hogy katonáink derekasan állják a nehéz harcokat.

— **A revolver.** Kis István 14 éves postásfiú kicsente a levélhordó táskájából a revolvert s az utcán mutogatta Mészáros Gábor 16 éves egyleti szolgának. A nagy szakvizsgálatnak az lett a vége, hogy a revolver elsült s a golyó Mészáros Gábor mellébe furódott, életveszélyes sebet ejtve rajta.

— **Felismert hulla.** Egyik előző számunkban említett, a czeglédi agyagásó gödrökben talált női hullában — közleményük folytán — a hozzá tartozói Molnár Mihályné, Juhász Rozália hibás elméjű abonyi nőt gyantották, ami aztán a czeglédi rendőrségnél be is igazolódott. Elbódorgott szegény egy éjjel s gyalog czeglédig menve, elerőtlenedett s a gödrökből nem tudott kieviczkélni, ott fült meg.

— **Gazdák figyelmébe.** Vettük az alábbi levelet. Tekintetes Szerkesztő ur! Avval a kéréssel fordulunk Önhöz, sziveskedjék minden rendelkezésére álló eszközzel felvilágosítani a lóherét termesztő gazdákat arról, hogy saját érdekükben cselekszenek, ha az idén elvetésre kerülő lóheremagot az elvetés előtt 1°/_o-os rézgálicoldatban jól megmossák. E művelet legegyszerűbben úgy végezhető, hogy zsákvászonnal bélelt fűzfakosárba öntik a lóheremagot s e kosarat 1°/_o-os rézgálicoldat (kék-gálic, kékkő) tartalmazó kádban merítik meg s a folyadék alatt a magot két kézzel dörzsölve alaposan megmossák. A dörzsölve mosás azért szükséges, hogy valamennyi mag, ugyszintén a mag közt esetleg jelenlő szártörmelékek is érintkezzenek az oldattal. Az így megcsávázott mag vékony rétegben kiterítve megszáritandó s megszáradás után elvethető. E kérésünk megokolására szives tudomására hozzuk, hogy az elmúlt (914) év nyarán egy új hebetegség az ország több vidékén komoly károkat tett a lóheretevetéseken. E betegség neve fekély kór; okozója a *Gloeosporium caulivorum* Kirch. penész; terjesztője a vetőmag. A fent vázolt csávázás védelmet nyújt az ellen, hogy a betegség a vetőmagal elhurcoltassék. Az idén sokszoros érdek fűződik ahhoz, hogy minden talpalatnyi bevetett terület meghozza azt a termést, amit tőle várni lehet. A lóheretermés biztosításának egyik alapfeltételelet a vetőmag most vázolt csávázása képezi. Számítunk e tekintetes Cim hazafiságára, amikor azt kérjük, hogy erről a gazdaközönséget minél szélesebb körben felvilágosítani sziveskedjék.

Hegyi Dezső s. k.

a budapesti m. kir. növényélet-és kórtani állomás vezetője.

Szerdahelyi János
könyvnyomdájában
egy tanuló felvétetik.

Üzlet áthelyezés és megnyitás.

Alólirott tisztelettel hozom tudomásra, hogy a városháza épületében lévő üzletemet a **takarékpénztár palotájába** helyeztem át, mely alkalommal kibővitem azt **fűszer és csemege** árukkal, továbbá különféle **borok, sörök, égetett szeszek, sajtok, honi és prágai sonka, halak és ásványviz** készletekkel.

Üzletem vezetésére — mely teljesen ujonnan s a legnagyobb izléssel van berendezve — sikrült megnyernem sárbogárdi NÉMETH GYULA fővárosi kereskedő urat, kinek 30 évi szakismertete és gyakorlata biztosítja a legpontosabb és a legtisztább kiszolgálást.

Ajánlom magamat és új üzletemet a mélyen tisztelt közönség szives figyelmébe és jóakaratóba. MÜLLER MÓR.

Uj temetkezési vállalat

nyílt meg a kaszárnya közép épületében.

SZERDAHELYI JÁNOS

könyvnyomdája

ABONY (Pestmegye) kaszárnya épület

Ajánlja teljesen ujonnan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁJÁT

bármiféle nyomtatványok elkészítésére, a legolcsóbb árak mellett.